

Slutstation Tjernobyl från Umeå har varit ett favoritband sedan mitten av 90-talet, där de ofta briljerade på en massa samlingsskivor och comptapes. Deras geografiska hemvist har ju medfört att man inte sett bandet live alltför många gånger genom åren, men nu jävlar var det dags igen. De inledde (!) med den utomjordiskt fantastiska ”Ris och ros” och ja... jag vet inte. Sjukt bra låt som konstaterats så sent som i den föregående meningen, men inte fan passar den som öppningslåt?! I övrigt öste de järnet på sitt säregna sätt, vilket innebär att de själva står helt stilla på scenen men musiken går ju oftast fort som satan och gör att det ofrånkomligen spritter i benen på en. Ett band som sannerligen förtjänar en större publik, men den lilla skaran är å andra sidan alltid hängiven.

Sista konserten för min del blev Krigsstigen på Seaside-scenen. Seaside-scenen är en scen utan någon scen... vilket innebär att bandet står på samma markhöjd som publiken. Kan tänka mig att det är roligt för bandet och för de som står allra längst fram, men även om det auditiva är viktigast så vill man ju gärna kunna titta på de som sjunger och spelar. I det här fallet var det dessutom extra försmädligt eftersom Adrian på trummor kanske är bildskonast i hela scenen. (Sexism? Kom igen, vi behöver alla lite ögongodis i tillvaron.) Bandet levererade som vanligt ett energiskt framträdande och det var kul att de för en gångs skull fick avsluta en afton efter att mången gång fått inleda.

Adrian - Kanske bildskonast i hela scenen?!

Efter en natts hyfsad sömn vaknade jag upp och insåg att det blivit stopp i hytt-toaletten. Eftersom jag trots allt är en någorlunda ordningsam sälle sökte jag upp en baltisk städerska för att åtgärda missödet. Inledningsvis visade hon mest ointresse (ännu en tjugig svensk), vilket efter att jag förklarat mitt ärende övergick till förskräckelse (en förnimmelse av oceaner av toalettpapper och avföring längs golvet på halva våning 8) innan det slutligen övergick i lättnad när jag kungjort nuläget (”No water on the floor, but obviously too much paper in the toilet”). Var lite sugen på att byta ut ”paper” mot ”documents”, men den baltiska lokalvårdaren verkade inte ha den typen av humor.

Det sista nämnvärda som hände var efter landstigningen i Värtahamnen, då en man kom fram och bestört beklagade sig över att ”makten spankar oss alla i arslet”. Det kunde både jag och en okänd kvinna som gick strax bakom mig hålla med om. Så där hittade vi tre enighet.

Du har väl alla?!

Om inte:

- beställ från Second Class Kids webbshopp
- läs gratis på secondclasskids.com/magazine